

-надання випускникам навчальних закладів першого робочого місяця у рамках державного замовлення на підготовку кваліфікованих робітників і спеціалістів;

– збори-семінари керівників підприємств, установ, організацій з питань працевлаштування та проходження практики студентів влітку;

Необхідно у нашій державі розробити ефективніші механізми, які б стимулювали працевлаштування молоді і сприяли б розвитку молодіжних підприємницьких ініціатив. Це повинно знайти відображення у державній молодіжній політиці. Зокрема, доцільно фінансувати молодіжні програми за рахунок бюджетів усіх рівнів та проводити конкурси програм, на державному рівні.

Таким чином, наявність проблем зайнятості молоді вимагає продовження досліджень в даному напрямі та активізації зусиль держави щодо пошуку ефективних механізмів удосконалення процесу державного регулювання зайнятості молоді України на ринку праці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про зайнятість населення» від 1.03.1991 р. // www.rada.gov.ua.

2. Буда Т. Проблеми реалізації трудового потенціалу молоді в Україні // <http://intkonf.org>.

Олександр Сафонцев,

студент 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Наук. керівник: **В. А. Швачко,**

ст. викладач (БДПУ)

ТЕНДЕНЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження. Феномен соціального підприємництва, як відносно нового специфічного соціально-економічного явища полягає у поєднанні соціальної місії та комерційного підходу для вирішення конкретної соціальної проблеми.

Поєднання прибуткових та неприбуткових напрямів для досягнення соціальної місії передбачає розуміння прибутку не як мети, а як ресурсу та індикатору бізнесу, що в свою чергу дозволяє сформувати корисність продуктів чи послуг для задоволення потреб споживачів.

Соціальне підприємництво дуже добре розвинене в країнах Європи, північної Америки, Азії, але на сьогоднішній день в Україні є ряд чинників які, не дають активно розвиватися цьому виду бізнесу: відсутність закону про соціальне підприємництво, небажання людей вкладати свої гроші в цей вид бізнесу. Головною причиною чому український ринок не заповнений соціальними підприємствами, є те що український бізнес тільки зародився і функціонує протягом всього лише 28 років і йому невласливі миттєві інновації та нововведення.

Ступінь досліджуваності проблеми. Дослідженням проблем розвитку соціального підприємництва в Україні активно займаються ряд

українських та зарубіжних вчених. Зокрема, А. Андрущенко, В. Бібікова, І. Камінник, О. Кіреєва, К. Коваленко, Ю. Набатова, І. Рябець, А. Свинчук, О. Сотула, Ю. Попова, Ф. Бородкіна, А. Московська, Л. Тарадіна та М. Баталіна.

Разом з цим, на даний час соціальне підприємництво не є достатньо розвиненим видом діяльності в Україні. Однією з причин такої ситуації є недостатній рівень знань як у громадському, так і в державному та бізнес секторах про сутність соціального підприємства, про його відмінність від інших форм підприємництва, про його роль у розвитку суспільства і місцевої громади. Крім того, в Україні не існує законодавчо затверджених понять «соціальне підприємництво», «соціальне підприємство», «підприємства соціальної економіки» [1].

Мета і методи дослідження. Виявити перешкоди які заважають прискореному розвитку соціального підприємництва в Україні, а також розглянути успішні приклади цього виду бізнесу.

Під час дослідження було застосовано загальнонаукові та спеціальні методи наукового пізнання: системний аналіз та синтез, дедуктивний і індуктивний методи, методи аналогій, узагальнення та порівняння.

Сутність дослідження. Для вітчизняних соціальних підприємств корисним може виявитися досвід європейських країн, де такі підприємства на ранньому етапі своєї діяльності мають можливість отримувати різноманітні пільги, субвенції від держави та мобілізувати кошти за допомогою реклами власної соціальної діяльності у соціальних мережах Інтернет. Однак, така зорієнтованість може мати і зворотній бік – стати причиною зловживання податковими пільгами, субвенціями та іншими безповоротними активами, що надаються з боку держави (гранти та різні види дотацій). Аналіз вітчизняного досвіду функціонування соціального підприємництва показує, що сама діяльність, рівень розвитку та власне організація роботи соціальних підприємців в Україні дуже відрізняються від їх аналогів у світі. Соціальне підприємництво в Україні, хоч і має перспективи свого розвитку, проте в умовах сьогодення знаходиться на примітивному рівні свого розвитку та, на нашу думку, характеризується наявністю багатьох чинників, що його гальмують: відсутність нормативно-правового забезпечення, слабка поінформованість громадян, підприємств і організацій про соціальне підприємництво; низька мотивація щодо створення і функціонування соціальних підприємств; низький рівень публічності та недосконала звітність [2].

Отож, саме вище зазначені чинники гальмують процес розвитку соціального підприємництва в Україні, однак на противагу їм можна виділити низку факторів, врахування яких допоможе вирішити дані проблеми: інформування населення про соціальне підприємництво (через ЗМІ, у закладах освіти, соціальних мережах і т.д.) створення мережі соціальних підприємств, що дасть змогу систематизувати, згрупувати та аналізувати їх діяльність; створення відповідного законодавчого поля щодо функціонування соціальних підприємств; підтримка з боку державних і місцевих органів влади.

В зв'язку з відсутністю відповідного законодавства багато великих компаній на ринку України мають не соціальний бізнес, а бізнес, який

надає соціальні послуги, тобто компанії направляють десять або п'ятнадцять відсотків зароблених грошей на соціальну допомогу, а все інше в виробництво. На Україні є яскраві приклади соціального підприємництва, в яких всі зароблені кошти йдуть на доброчинність або волонтерство або на надання соціальної допомоги. Яскравими прикладами можуть послужити компанії Соціальна пекарня «Горіховий дім» (Львів) – направляє 40% прибутку на соціальні проекти Фонду Горіховий дім, зокрема на утримання Центру інтегральної опіки для жінок, які опинилися у кризових ситуаціях та Громадський ресторан UrbanSpace 100 (Івано-Франківськ) – 80% прибутку ресторану направляється винятково на реалізацію громадських проектів у Івано-Франківську [3].

Основні висновки. Сучасні представники соціального підприємництва в Україні все ще знаходяться на початкових етапах їх формування і не завжди можуть оцінюватися як повноцінні соціальні підприємства, але виходячи з досвіду країн із розвинутою економікою соціальне підприємництво називають еволюцією бізнесу або навіть революцією для неприбуткової діяльності. Сучасний стан економіки України і політична ситуація в країні створюють додаткові причини для активізації соціальних ініціатив.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гулевська-Черниш А. Соціальне підприємництво: європейський зліт vs український реалізм. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://dt.ua/SOCIUM/socialne-pidpriyemnictvo-yevropeyskiy-zlit-vs-ukrayinskiy-realizm-272250_.html
2. Смагліи К. Чи потрібен Україні закон про соціальне підприємництво? / К.Смагліи – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: – <http://socialbusiness.in.ua/index.php/novyny/v-ukraini/135-chy-potriben-ukraini-zakon-pro-sotsialne-pidpriyemnytstvo>.
3. Соціальне підприємництво: від ідеї до суспільних змін. Посібник / Свинчук А.А., Корнецький А.О., Гончарова М.А., Назарук В.Я., Гусак Н.Є., Туманова А.А. – К: ТОВ «ПІДПРИЄМСТВО «ВІ ЕН ЕЙ», 2017 – 188 с.

Олександр Сафонцев,
студент 2 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **І. С. Ладунка,**
к. екон. н., доцент (БДПУ)

МЕТОДИ ОЦІНКИ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ ТА ЇХ АМОРТИЗАЦІЯ

Інтелектуальна власність на початку ХХІ ст. стає визначальним ресурсом для ефективного розвитку економіки. Кращі економічні результати в діяльності підприємств досягаються тепер в першу чергу на основі інформації і знань. У порівняно недавньому минулому в періоді першої промислової революції основними ресурсами для розвитку були сировинна база і робоча сила. Тепер вони стають необхідними, але невизначені ресурсами.